

A SZEGEDI PSZICHOTERÁPIÁS KÉPZÉS – FÉSZEK

Képződésünk hosszú folyamat. Van, amikor lelkesedéssel, örömmel tölt el, máskor inkább teher, vagy félelemmel, gyötrődéssel teli. Tanáraink lehetnek számunkra mesterek, kollégák, mu-musok. A következőkben szeretnénk bemutatni a jelenlegi klinikai fázist oktató pszichoterápiás képzőhelyeinket. Célunk ezzel részben az, hogy a leendő hallgatókat segítsük a döntésben, melyik iskolát válasszák, de célunk az is, hogy a képzőhelyek is kapjanak egy tükröt, lehetőséget a változásra, változtatásra, ha szükséges. Interjúkat készítettünk a képzés vezetőivel, illetve volt és jelenlegi hallgatókkal is. Bízunk benne, hogy sikerül minél transzparenssebben bemutatni a képzőhelyeket, hogy együtt nézzünk rá, mi bennük a közös, és milyen egyedi elméleti, szemléleti megfontolások, hibák és erősségeik jellemzik őket. Köszönjük az interjúalanyok bátorságát! Az első interjú a szegedi FÉSZEK pszichoterápiás képzést járja körül, az interjút Eörsi Dániel és Kepics Zsanett készítették 2023 januárjában.

HALLGATÓI OLDAL

A hallgatók oldaláról 3 hallgatót kérdeztünk. Guti Kornél ősszel szakvizsgázott, az első szegedi évfolyam hallgatója, Tehenes-Bähr Katalin jelenleg másodéves a képzésen, Pusztai Eszter pedig elsős. Mindhárman klinikai szakpszichológusok.

Eörsi Dániel: A Pszichoterápia folyóiratban indul egy új rovat, amiben a pszichoterápiás képzőhelyeket mutatjuk be a képzők és hallgatók szemszögéből. Ti vagytok a szegedi képzés hallgatói.

Guti Kornél: Én ilyen átmeneti helyzetben vagyok: ősszel szakvizsgáztam, és úgy néz ki, hogy az oktatói stábot fogom erősíteni ebben a félévben. Tehát már nem vagyok hallgató, de hivatalosan oktató sem. Ez egy igazi határhelyzet. De szerintem ez nem probléma, vagy nem tudom, hogy nektek ez mennyire?

Eörsi Dániel: Egyáltalán nem. Ezzel máris sok mindent elmondta a képzésről.

Akkor kezdjük: röviden össze tudjátok-e foglalni, hogy hogyan épül fel a képzés, hány éves, milyen részei vannak? Hány óra van? Hogyan van a vizsga?

Guti Kornél: A propedeutika az egyéves, és utána van a klinikai fázis, ami két éves. Módszersemleges a képzés, szinte mindegyik pszichoterápiás iskola képviseltette magát. Még olyan iskolák is voltak, amelyek nincsenek akkreditálva. Például ilyen volt

a daseinanalízis, és a gyerekerápiákba is betekintést tudunk szerezni. A képzés blokkosított formában zajlik, minden hónapban egy pénteki és az azt követő szombati napon. A pénteki napon egy elméleti szemináriummal kezdünk két órában. Ez egy elméleti ráhangolódás a különböző módszerekre, témákra.

Ezután következett egy két órás aktív szeminárium, ahol minket is bevonva szabadon tudunk reflektálni a különböző elméleti megközelítésekre, módszerekre. Majd következett egy peer szupervízió. Ilyenkor az oktatók kivonultak és csak hallgatók voltunk, közösen dolgoztunk különböző eseteken, majd pedig egy izgalmas blokk következett: az integráció és szinkronizáció. Ennek a lényege az, hogy az adott módszernek vagy elméleti felvetésnek az integrációja történik a saját munkánkba, a saját módszerünkbe, a saját identitásunkba hogyan tudjuk ezt beépíteni, hol tud megjelenni. Péntek este az mindig egy FÉSZEK-est volt, ami egy kulturális program a három évfolyamnak. Ez egy kiváló színtér arra, hogy megismerje egymást a három évfolyam. Van, amikor olyan embereket hívnak, akik a pszichoterápia határterületein tevékenykednek.

Valamikor pedig zenés-táncos összejöveteleket vagy csapatépítő programokat terveztek. A szombati nap délelőttjén az aktuális elméleti részhez illeszkedő gyakorlatokkal ismerkedünk meg. Például

a mozgás- és táncterápiás alkalmon kipróbáltunk mozgásterápiás elemeket. Délután négyórás szupervízió van, a nap végén pedig egy reflexiók körrel zárul a hétvége.

Úgy gondolom, hogy a képzési folyamat valamennyire hasonlít egy terápiás helyzetre, ahol „szerződést” és „szövetséget” kötünk az oktatókkal és folyamatosan reflektálunk arra, hogy hogy vagyunk mi egymással. Ha megromlott a szövetség, akkor felülbíráltuk, és folyamatosan visszatértünk ezekre a problémákra. Tartottunk különböző fórumokat, ahol meg tudtuk beszélni a helyzeteket, konfliktusokat.

Tehenes-Bähr Katalin: Minden egyes hétvége legtöbbször egy adott módszerről szól, annak a módszernek a képviselői jönnek el, hívnak akár külsős oktatókat is, hogy megismerjük a módszert. Emellett a pszichoterapeuta identitáson van nálunk mindig a hangsúly. A szemlélet az, hogy nem attól lesz valaki pszichoterapeuta, hogy elolvassa a könyveket, és bemagolja az elméletet. Azt mondta egyszer a Terenyi Zoli, hogy ha ezen múlna a vizsga, akkor már most el tudnátok menni vizsgázni. Tényleg így kell elképzelni a kétnapos blokkokat, hogy rengeteg a gyakorlat, és nagyon sok az interaktív elem benne.

Eörsi Dániel: Hogy érzitek, hogy mennyire illeszkedik szakvizsgához a képzés? Kell mellette egy módszertani egyesületben is képződni, ez mennyire illeszthető vagy nem illeszthető össze?

Pusztai Eszter: Alapvetően nekem az az élményem, hogy azt bátorítják ebben a képzésben, hogy azt mutasd meg, ahogy dolgozol, amilyen szemléletben. Tehát én azt érzem, hogy összeilleszthető teljesen.

Guti Kornél: Amit tapasztaltam a szakvizsga után, hogy a kettes tételsort, azt teljesen leadják. Az esettanulmány szakmailag magas szinten történő megírására nagy hangsúlyt fektet a képzés. Mindenkinnek van tutora, aki tudja őt segíteni, akivel rendszeresen találkozik. Havonta/kéthetente és vele tud konzultálni, akár a dolgozatírás kapcsán, és szupervíziós eseteket is meg tudnak beszélni.

Tehenes-Bähr Katalin: Az osztályfőnökök leginkább a szervezésben a segítség. A tutor az egész fejlődésedet mentorálja: hogyan egyezteted össze a munkáddal, hogyan egyezteted össze, hogyha más képzésben is vagy, akkor ezek hogyan fésülődnek össze.

Eörsi Dániel: Ahogy így beszélgettek, számomra kiderült, hogy Kornél és Kati ti ismeritek egymást, a Fészek estekről?

Tehenes-Bähr Katalin: Mi együtt csináltuk a gyakorlati részt is. Van egy pszichoterápiás ambulancia Szegeden és én is ott vagyok, illetve Kornél is ott van.

Guti Kornél: A hallgatók kezdeményezésére jött létre ez a pszichoterápiás ambulancia, az első és a második évfolyam volt az, aki ebben nagy szerepet vállalt.

Kepics Zsanett: Erről még mesélsz?

Guti Kornél: A pszichoterapeuta szakvizsgára bocsájtás egyik feltétele a 21 hónapos pszichoterápiás gyakorlat, és a szegedi klinikán nem volt pszichoterápiás ambulancia. Meg tudtuk volna csinálni különböző budapesti képzőhelyeken, vagy akkreditált magánellátóhelyeken, de helyette mi kezdeményeztük, hogy legyen egy ilyen ambulancia. Megcsináltuk az adminisztrációját, a beteg életutakat kialakítottuk, protokollokat raktunk össze.

Kepics Zsanett: Ez a gyakorlatban úgy néz ki, hogy felvételiztetek, de akkor még azt gondoltátok, hogy ezt majd Budapesten, vagy Debrecenben, vagy nem tudom, hol csináljátok, és valahogy elkezdtetek ezen gondolkodni, hogy milyen jó lenne, ha nem kellene máshová menni?

Guti Kornél: Pontosan így, igen. A páciensek az ambulancia e-mail címén jelentkeznek pszichoterápiára. A stábon megbeszéljük, hogy ki az, aki tudja vállalni a tájékoztató interjút, megcsinálja a pácienssel, utána visszaviszi a teambe, és ott közösen megbeszéljük, hogy milyen indikációt lehet alkalmazni a páciensek kapcsán. És aztán utána folyamatosan lehet szupervízióba vinni az eseteket.

Eörsi Dániel: Van elég páciens ezen az ambulancián?

Guti Kornél: Kati? 300?

Tehenes-Bähr Katalin: Rengeteg. Nagyon nagy az érdeklődés, és indokolt. A legtöbb tájékoztató interjú úgy végződik, 80-90 százalékban, hogy a jelentkezők pszichoterápiára alkalmasak. Most csoportokat alakítottunk, ez már a nagy igény miatt jelent meg. Olyan sok páciens jelentkezett, hogy az egyénibe már nem tudjuk delegálni őket, nagy várólisták alakultak ki. Amit hangsúlyoznák, hogy ez tényleg hallgatók által nemcsak, hogy kialakított, hanem fenntartott. Az érdemi munka 90 százalékát a hallgatók végzik, és most itt nem a terápiákra gondolok, hanem mindaz a szervezés, adminisztráció, az egész rendszernek a kialakítása és felülvizsgálása, ez mind a hallgatóknak a munkája.

Vannak pesti hallgatóink is, van, aki Pestről hetente lejár, de van, aki online csatlakozik, tehát hibridben dolgozunk folyamatosan. Ennek van egy technikai feltétele is, tudtunk szerezni egy térmikrofont, és akkor most már ez teljesen általánossá vált, hogy hibridben megy a munka, ugyanúgy folynak online terápiák, mint személyes jelenlévő terápiák.

Kepics Zsanett: Ha jól értem, akkor ez a gyakorlati része a képzésnek. Heti hány órát jelent?

Tehenes-Bähr Katalin: Hivatalosan a heti nyolc, ami meg van határozva, aztán ez egyéni, kinek mennyi. Én azt tudom mondani, hogy azért sokszor túllóg ez a nyolcon, mindennel együtt.

Eörsi Dániel: Főleg, hogyha ti menedzselitek az ambulanciát, akkor nem csak terápiás órák vannak.

Guti Kornél: A teammegbeszélés körülbelül három óra hetente.

Eörsi Dániel: Tehát ezen felül hetente van egy három órás teametek?

Guti Kornél: Igen.

Kepics Zsanett: A képzés elméleti és gyakorlati mennyire egyeztethető össze az egyéb feladataitokkal?

Pusztai Eszter: Nekem szerencsém van, mert a munkahelyem akkreditált, szóval ez az a verzió, amikor könnyen összefér, de a csoportársaimon azt látom, hogy ők sok segítséget kapnak ebben, hogy összeegyeztethető legyen.

Nekünk már az első képzési alkalmon jelezték, hogy ez így sok egyben, és nem kell azt várni magunktól, hogy két év alatt ez így mindenkinek összehozható, hanem nyugodtan, egyéni ritmus szerint. Nem attól leszünk, meg nem akkor leszünk pszichoterapeuták, amikor megkapjuk a papírt, hanem ez egy hosszabb folyamat, mindenkinek egy egyéni út.

Eörsi Dániel: Ez egyébként egy fontos mondat, amit mondtál, hogy mikor lesz valaki pszichoterapeuta. Ti hogyan látjátok, milyen kompetenciákkal gazdagít vagy fog gazdagítani benneteket a képzés klinikai fázisa?

Guti Kornél: Amit én megtapasztaltam, hogy maga a pszichoterapeuta identitás, az attitűd, a készség is változik. A Terenyi Zoliék által egy olyan szemléleti keretben vagyunk, ami szinte egy ilyen terápiás attitűd, folyamatosan bátorítanak minket, hogy ugyanúgy működünk, akár a képzési napokon is, mint mondjuk egy terápiás helyzetben. A képzés „terápiás kapcsolathoz” hasonló szemléleti kerete pórusainkon szivárgott be, növelve például az introspekciós képességünket vagy frusztrációs toleranciánkat.

Pusztai Eszter: Én alapvetően a munkámban sokat csoportozom, és ezek a képzési napok is bizonyos értelemben csoportozások. Aki nem szokott ehhez hozzá, az mondta az elején, hogy nagyon megterhelő tud lenni, de ahogy telnek a képzési alkalmak, egyre jobban belerázódunk mind. Nekem az nagyon szimpatikus, hogy a partnerség, a tiszta kommunikáció nagyon bátorítva van, ami azt gondolom, hogy fontos a munkánkban.

Eörsi Dániel: Tudtok-e mondani valamit, ami nem olyan jó, amin változtatnátok?

Pusztai Eszter: Ami tud néha nehéz lenni, azok szervezési elcsúszások: későn tudunk meg valamit, későn kapunk meg valami szakirodalmat, de hogy az lett a benyomásom, hogy ezt vissza lehet jelezni. Végül is ez egy frissen induló képzés, nem csodálom, hogy nehéz összeszervezni.

Tehenes-Bähr Katalin: Nekem is ez jut eszembe. Nem egy húsz éve meglévő képzésbe lépünk bele, aminek megvan a régi, jól bevált módja, hanem azért az oktatók is folyamatosan alakítják, hogy minél jobb legyen, és ez változásokkal jár. Nagyon egyéni, hogy a változást ki mennyire bírja, van, aki ennek akár hangot ad, hogy ez zavaró, hogy instabilitás van: az első év nem teljesen olyan, mint második év. Osztályfőnökváltás is volt már egy év alatt. Személyi változások is lehetnek.

Guti Kornél: Az elején döcögések voltak, de azért tényleg lehetett erre reflektálni. Az első évfolyam szinte együtt alakította az oktatói stábbal a képzést. Terenyi Zoli mindig ezt mondta, hogy kritizálhatjuk is a képzést. Persze ez nehezen ment, mert annyira jó oktatóink voltak. Nehéz volt negatívumot kiemelni.

Kepics Zsanett: Meséltek az oktatókról? Miben képződtek, miről kaptok tapasztalatot?

Tehenes-Bähr Katalin: A két képzésvezető, Dr. Terenyi Zoli csoportanalitikus, Dr. Tóth Erika szemlélyközpontú. A szemlélet pont ebben a kettőben van: tehát egyrészt csoporttá válunk, megjelennek azok a csoportra jellemző erők, dinamikák, ami tényleg egy ilyen összeszokott csoportot tud működtetni, és tudja azt a belső biztonságot megadni, amiben együtt tudunk fejlődni. A személyközpontúság is teljesen áthatja az egészet. Ez a szemlélet ott van az oktatói stábban, az egész rendszerben, hogy elfogadás van, partnerség van, nincs ez az alá-fölérendeltségi élmény, hogy én beadok egy dolgozatot, akkor nem azon cidrizek, hogy mondjuk azért kritizálnak meg, mert akkor én még csak kisdíák vagyok, hanem azok a kritikák teljesen jogos és helytálló dolgok.

Guti Kornél: A csoportkohézió magas szintje úgy gondolom, hogy nagyon fontos egy képzés esetében is. Ennek erősítésében a képzési „rituálék” sokat segítettek: van évnyitó, nekünk volt ballagásunk, én ilyen jellegű rituálékat a gimnáziumban tapasztaltam utoljára, és mi voltunk osztálykiránduláson is.

Tehenes-Bähr Katalin: Nálunk most volt pont a csoportban egy ilyen beszélgetés, hogy mennyire mehetünk mélyre és mennyire nem, mennyire lehet személyeset behozni, mennyire nem. Mennyire óhatatlan, hogy önreflexíven behozol egy-egy képzés során a körökbe saját élményt, és hogy ennek

mi lehet a mélysége, és ezt így közösen határozzuk meg.

Guti Kornél: Nekem nagyon sokat segített, hogy a képzésen tabudöntőgető témákat is fel lehetett vetni: akár, hogy hogy van a terapeuta azzal, hogy mondjuk szexuális vágyat érez. A tanárok is transzparenson elmondták, hogy ha hasonló élményeket éltek meg, vagy hibáztak a munkájuk során.

Eörsi Dániel: Ti mind pszichológusok vagytok, ugye? Járnak orvos végzettségűek is a képzésbe?

Guti Kornél: Nálunk a 12 fős évfolyamon 4 orvos (pszichiáter és gyermekpszichiáter) volt, a többiek klinikai szakpszichológusok voltak.

Tehenes-Bähr Katalin: Nálunk kevesebb az orvos, sok az egészségpszichológus, hozzánk csatlakozott az első propedeutika. Én nagyon örülök, hogy ők is velünk vannak, mert egy nagyon más szemléletet hoznak be.

Pusztai Eszter: Hozzánk a propedeutikáról jöttek az egészségpszichológusok, de egyébként egy pszichiáter van a csoportban.

Kepics Zsanett: Ennek kapcsán kérdezem: vannak klinikai gyerek- és ifjúsági szakpszichológusok is, és azt mondtátok, hogy volt gyerekszakos óra, de mégis, azt hogy látjátok, mennyire van fókusz a gyerek- és serdülőterápián? Lehet-e gyerek- és serdülőeseteket vinni? Milyen lehetőségei vannak ott egy gyerekszakosnak?

Guti Kornél: A gyerekszakosok legtöbbször a gyerekeseteiket, tapasztalataikat hozták szupervízióra, amiből mi, felnőtt szakosok is rengeteget tanultunk. A képzés nyitott volt arra, hogy gyerekterápiából írják a dolgozatukat.

Tehenes-Bähr Katalin: Nálunk van egy olyan kolléganő, nagyon érdekes, aki családorvos és gyermekekkel dolgozik. Nála is a lényeg az, hogy a pszichoterapeuta identitását megtalálja ebben a nem túl könnyű helyzetben.

Eörsi Dániel: A többség Szegedre megy szakvizsgázni, aki eljut a szakvizsgáig, vagy más egyetemekre is beadják a szakvizsga jelentkezést?

Guti Kornél: Aki a FÉSZEK-ben végezte a klinikai fázist, az Szegeden szakvizsgázott. A gyakorlati és az elméleti vizsgán is együtt voltunk, persze, mindenki külön-külön felelt a kihúzott tételekből. Szakmai eszmecsereként éltem meg a vizsgát, kollegiális attitűdöt tapasztaltam a vizsgáztatóinknál.

Eörsi Dániel: Akkor a szakvizsgabizottság részben ugyanazokból az oktatókból áll, mint akik beneteket oktattak. Ugye?

Guti Kornél: A külsősökön kívül igen, tehát az oktatóink voltak bizottságban.

Eörsi Dániel: A képzés díjáról mit gondoltok?

Guti Kornél: Én szerencsés voltam, mert nálunk 24 ezer forint volt havonta, ha jól emlékszem. És ebben benne volt a tutorálási díj is. Ez nagyon megérte.

Pusztai Eszter: Most harminc havonta, én ezt korrektnek érzem.

Kepics Zsanett: Miért pont a szegedi képzést választottátok?

Pusztai Eszter: Nekem számított, hogy átalakították a képzési rendszert. Én előtte nem is tudtam Szegedről, szóval így kicsit be voltam szűkülve erre, hogy ha majd pszichoterapeuta-képzésre megyek, akkor Tündérhegy. És aztán utána így elkezdtem kérdezősködni, és nekem több ember ajánlotta Szegedet. Nyilván volt egy ilyen praktikus része először, hogy miért nem Tündérhegy, de aztán igazából, amikor odamentem, akkor már húzott Szeged.

Eörsi Dániel: Mekkora évfolyamok vannak? Mindenkit felvesznek?

Guti Kornél: Tizenketten voltunk. Úgy tudom, hogy nálunk mindenki felvételt nyert. Bizonyos elvárásoknak törvényileg meg kellett felelni.

Tehenes-Bähr Katalin: Mi 20 feletti létszámmal indultunk, és úgy tudom, hogy Eszteréknél viszont kétszer akkora jelentkezés volt, ott nagyon válogattak.

Pusztai Eszter: 18-an vagyunk most az évfolyamon, többkörös interjú volt: volt egy kérdőív, amit ki kellett tölteni, és aztán volt egy személyes interjú. Pontozták. Azt mondták, ha valakik ugyanannyi pontot érnek el, akkor sorsolással fognak dönteni közülük.

Kepics Zsanett: Még egy kicsit kérdeznék a tanárokkal való kapcsolatáról. Kornél, te az elején mondtál egy olyat, hogy kicsit olyan a kapcsolat, mint a terápiás kapcsolat, ha megromlik, akkor van, hogy fórum jön létre, hogy ezt helyrehozzátok. Tudsz erre egy példát mondani, hogy ez hogy történt a gyakorlatban? (csönd)

Guti Kornél: Milyen nehéz erről beszélni. Gondolkodom... akár csúszások a dolgozat leadással kapcsolatosan, tehát a hallgatók részéről is azért voltak olyan helyzetek, amikor az oktatók hívták ezt életre. Kati, te emlékszel ilyenre?

Tehenes-Bähr Katalin: Olyanra emlékszem, amikor volt egy nehéz téma, amit meg kellett beszélni. Erre külön létrehoztunk egy időpontot, ahol bejelentkezett, aki gondolta, hogy fontos erről közösen beszélni. Volt rá külön idő, és elég sokan meg is jelentünk ezen a közös beszélgetésen, ahol lehetett ezt tisztázni, hogy akkor mi az a viszonyrendszer, ami megengedett, van-e olyan poén, ami már nem

oké, hol vannak a hallgatók határai, és mi az, amit szeretnénk, hogyha ez tartva lenne az oktatók részéről, és erre volt is reakció, hogy igen.

Kepics Zsanett: Amikor egy oktató megsértette az egyik hallgatónak a határát, és akkor ezt így tudtátok jelezni, és lett erre egy fórum, és született ennek egy megoldása is valahogy, ha jól értettem.

Tehenes-Bähr Katalin: Pontosan. És ennek is közösségépítő ereje volt, azt gondolom, meg hogy nem egyedül kellett a hallgatónak... meg hát az egész csoportban zajlott, és ami a csoportban történik, annak a megoldása is csoportban jelenjen meg.

Eörsi Dániel: Mi ennek a képzésnek a hitvallása?

Guti Kornél: Szerintem így a nevéből is adódik, hogy egy fészek, tehát van egy megtartó ereje ennek a csapatnak. Számítanak arra, hogy a végzett hallgatók is bekerülnek az oktatási folyamatba. Azt érzem, hogy nem akarják, hogy mondjuk véglegesen elrepüljünk ebből a fészekből, hanem hogy térjünk vissza, és maradjon meg egy ilyen szorosabb kötelék.

Tehenes-Bähr Katalin: Amit kiemelnék, az a módszerfüggetlenség, amiről szerintem keveset beszélünk. Ez sokszínűséget ad, hogy egy-egy

témához, ahogy hozzászólnak a hallgatók az ő módszerükön keresztül, tehát nemcsak az egyéni személyiségen keresztül. Ebben is sokszínűség jelenik meg, és ennek egyfajta integrációja lesz.

Guti Kornél: Azt nem szeretném, hogy kimaradjon az interjúból, hogy a pszichoterapeutának lenni egy örök életre szóló „tanulási folyamat”. Ez a képzésen is sokat emlegetett szállóigénkké vált.

Pusztai Eszter: Én „hitvallást” nem érzékelek, amiket így mondott Kornél meg Kati, ez így van, de én azt érzem, hogy igen, abban segítenek, hogy a saját pszichoterapeuta identitásod kialakuljon, és hogy ennek van egy sokszínűsége. A hitvallásnak van számomra egy rossz felhangja is, hogy akkor mind ugyanazt gondoljuk, de én nem ezt érzem itt. Pont, hogy ez a sokszínűség, meg hogy saját magadra minél jobban tudjál reflektálni. Nekem ez az, ami eddig fél év alatt átjött.

Kepics Zsanett: Van-e még valami a képzéssel kapcsolatban, amit eddig nem kérdeztünk, de megosztanátok még velünk?

Hallgatók: Most nem jut eszünkbe.

Eörsi Dániel: Köszönjük a beszélgetést!

OKTATÓI OLDAL

Az oktatók oldaláról a képzés vezetői: *Szili Katalin, Terenyi Zoltán* és *Tóth Erika* voltak jelen az interjún.

Eörsi Dániel: Elsőként kérjük, hogy foglaljátok össze, milyen szerkezetben történik a pszichoterapeuta-jelöltek képzése a FÉSZEK-ben.

Terenyi Zoltán: Évente tíz kétnapos blokk van. Péntek-szombat zajlik a jelenléti képzés. Hivatalosan 14 óra, de valójában ez több, mert van egy két tanórás peer-szupervízió – ezért nem fizetnek óradíjat a hallgatók –, illetve szerves része a péntek esti FÉSZEK-est. Ezen kívül a tutorálás átlagosan havi egy-két óra a tutor és a tutoráltak között. Még ami hozzátartozik a képzéshez, az a felvételi folyamat. Nyáron zajlik egy előzetes interjú, és a végén állnak össze az évfolyamok.

Szili Katalin: Igen, ezen kívül van félévkor meg év végén szóbeli vizsga a dolgozatok alapján, amit évközben írnak.

Tóth Erika: Évfolyamonként változó, hogy hány dolgozat van, de az orozslánrész a klinikai I-es évfolyamban történik: ott félévente négy van. A propedeutikában kettő, ebből az egyik a vizsgára szánt, és a klinikai II-es évfolyamban is már csak kettő van félévente. A végén csoportos szóbeli vizsga van.

Szili Katalin: A dolgozatok egymásra épülnek: kezdetben az első interjú a téma, aztán az első interjú és a terápiás szerződés, és ahogy megy előre a terápia, egyre hosszabb dolgozatokat kell írniuk, viszont mindig más esetből. Ez azt feltételezi, hogy egyre több aktív terápiás eset van, akikkel folyamatban dolgoztak a hallgatók.

Eörsi Dániel: Ezek szerint minden dolgozat esetről szól. Vagy esetleg van elméleti dolgozat is?

Tóth Erika: Az elmélet beleágyazódott az esetekbe. A propedeutikában van egy olyan dolgozat, ami nem föltétlenül egy valós klienssel való kapcsolat, hanem a pszichopatológiára, a pszichopatológiai jelenségek felismerésére vonatkozik. A klinikai I-ben van olyan dolgozat, ahol több szemléletben kell ugyanazt az esetet leírni, tehát kognitív szemléletben, dinamikus szemléletben, és mondjuk akár humanisztikus szemléletben, ugyanaz az eset több elméleti megközelítésből kell, hogy leírásra kerüljön, annak megfelelő nomenklatúra használatával, illetve gondolatmenettel, konceptualizálással.

Eörsi Dániel: Ki értékeli a dolgozatokat? Milyen az oktatók közötti szerkezet? Van-e osztályfőnök?

Terenyi Zoltán: Az évközi dolgozatokat a tanárok szétosztják egymás közt. A félévi dolgozatoknál pedig a vizsgáztatók olvassák és értékelik, illetve a

vizsga az tulajdonképpen egy esetmegbeszélő struktúra.

Szili Katalin: Az évfolyamvezetők vizsgáztatnak.

Terenyi Zoltán: De kiegészülve. Két évfolyamvezető van minden évfolyamon, de hárman vizsgáztatunk például most hétvégén is.

Szili Katalin: Mindenki a saját módszerében írhatja a dolgozatot.

Eörsi Dániel: Szupervizor külön nincs, csak peer-szupervízió van?

Terenyi Zoltán: A peer-szupervízió a pénteki nap része. Szombat délután pedig szupervíziós csoport van. A csoport állandó összetételű, de a csoportvezetők azokból kerülnek ki, akik azt a blokkot tartják. A struktúra részletesen: péntek reggel 10-kor van általában kezdés, akkor van egy elméleti felvezetés. Minden blokknak van valamilyen tematikája, ami vagy egy módszer, vagy egy szemléleti alapirányzat, vagy valamilyen alaptéma, ami a pszichoterápiára vonatkozik, és akkor annak a felvezetése van. Aztán van egy úgynevezett aktív szeminárium, ami egy korábban már elolvasott tananyagban az aktív feldolgozása feladatok mentén. Ezután van a peer-szupervízió, azzal párhuzamosan oktatói stábértekezlet, és a végén van egy reflektív célú rész, amit integráció-szinkronizációnak hívunk, ami tulajdonképpen arról szól, hogy az a téma, amivel foglalkoznak az emberek, hogyan integrálódik, hogyan kapcsolódik a saját munkájukhoz, illetve, hogy hol tartunk a képzésben, mennyire vagyunk szinkronban egymással, mennyire érik össze ez a téma, ezeket reflektáljuk. Szombaton délelőtt gyakorlat van, tehát az adott téma valamilyen aktív feldolgozása. Sokszor ez esetbemutató is a tanárok részéről, délután pedig kétszer két óra szupervíziós csoport, illetve a végén van egy visszajelzés a képzési napokról.

Tóth Erika: Pénteken este van a FÉSZEK-est, ami mindig héttől fél kilencig tart, és mindig kapcsolódik a pszichoterápiához. Ide várjuk a kirepült fecskéket is, vissza lehet térni a kollégáknak, emellett oktatók, hallgatók egyaránt jelen szoktak lenni.

Szili Katalin: Van még egyébként egy kísérője ennek a képzésnek, ami most indult, egy online filmklub. Ez nem kötelező rész, hanem opcionális. Árkovits Amaryl csinálja.

Kepics Zsanett: A FÉSZEK-esteken milyen témák szoktak felmerülni?

Terenyi Zoltán: Volt egy szívhangtörvénnyel kapcsolatos fórum, ahova hívtunk védőnőt, nőgyógyászt, orvosi kamarai képviselőt. Ez egy moderált beszélgetés volt, annak az volt az egyik érdekes vonzata, hogy az egyik évfolyamon traumatizáció, trauma volt az aktuális téma, és ehhez nagyon erő-

sen kapcsolódott a FÉSZEK-est témája. Ez volt az első alkalom, amikor a hallgatók szervezték magát a programot.

Eörsi Dániel: Kellett kérni, hogy átvegyék, vagy maguktól jutott eszükbe?

Terenyi Zoltán: Hát, átszivárgott, én inkább úgy mondanám. Voltak aktív emberek, akik mindig jöttek, adott esetben besegítettek például az online/hibrid technológiában, és aztán úgy látszott, hogy ők rá vannak erre hangolódva. Az, hogy aktivitás legyen a diákok között, az egy szerves fejlődés. Maga ez a peer-szupervízió is egy ilyen forma, ahol önállóan saját maguk, részben önségítő, részben önszervező jelleggel nemcsak eseteket beszélnek meg, hanem saját magukat, mint közösséget is formálják.

Tóth Erika: Széles palettán mozog a FÉSZEK-est az aktuális szakmapolitikai kérdéseken túl könyvbemutatóig. Zeneterápiáról is volt szó, filozófussal is beszélgettünk. Ez nagyon megmozgatott minket, szókratészi körbe akarunk járni sokan azóta. Emellett van olyan, amikor az est egy építő, játékos együttlét.

Kepics Zsanett: Mondtátok, hogy ezek az elméleti napok vannak pénteken-szombaton, de emellett még van gyakorlati képzés is. Ez hogy néz ki, milyen lehetőségek vannak?

Tóth Erika: Van egy pszichoterápiás ambulanciánk, ami most már lassan két éve működik, és ahol a 21 hónapos gyakorlatukat le tudják tölteni a tanítványaink, illetve más képzésből is be tudnak csatlakozni erre. Ez az egyik ág, a másik pedig a három hónapos hospitálás. A 21 hónapot úgy kell elképzelni, hogy minden hétfőn van délután fél egytől háromig stábülésünk, ahol átbeszéljük a gyakorlaton lévőkkel együtt a megkereséseket. Tájékozódó interjú után átbeszéljük az eseteket, és együtt dönt arról a team, hogy ennek a betegnek egyéni vagy csoportterápiát javasolunk. Ha igen, akkor milyen módszerben, kik azok, akik szabad kapacitással rendelkeznek, egy nagyon klassz, egyre bővülő, hát szinte végtelenségig bővülő excel-táblázatban gyűlnek össze ezek a betegek, és ezeket a sorszámokat illetően most már 250 fölött vannak, és ez mind tb-finanszírozott ellátás, amire szerintem nagyon-nagyon büszkék vagyunk. Arra is, ahogyan létrejött, és arra is, ahogyan tudunk segíteni. Az ambulancián úgy van a megállapodás, hogy legalább négy beteget kell vigyenek, illetve, aki a csoportterápia csoportvezetője, annál az egyéni terápiák száma kevesebb és a csoportvezetés kiegészíti ezt. Mindenki bőségesen sok klienssel rendelkezik. Medsol-kóddal rendelkeznek a tanítványaink, hiszen akik a képzésbe

jelentkeztek a Szegedi Tudományegyetemen, azok szerződést kötnek az egyetemmel.

Terenyi Zoltán: Tegyük hozzá, hogy ez hibrid.

Eörsi Dániel: És akkor a betegnek se kell Szegeden lennie?

Terenyi Zoltán: Van online terápia is, sőt online csoport is van az ambulancia keretében, ami nagyon stabilan működik.

Eörsi Dániel: Említettétek, hogy módszeremleges a képzés, ez azt jelenti, hogy mindenki olyan módszerben képződik, amiben akar a jelöltek közül. Tehát bármelyik módszertani képzéssel kompatibilisnek számít a FÉSZEK. És akkor ez azt is jelenti, hogy ott, ezen az ambulancián bármilyen módszerrel lehet dolgozni, vagy azért ez nem ilyen egyszerű?

Terenyi Zoltán: Az a törekvés, hogy minden módszer meg tudjon jelenni. Tehát most például pszichodrámacsoport van szerveződőben, szimbólumterápiás csoport is működik. Van személyközpontú csoport is. Egyéni terápiáknál meg ugye ez a bejövő páciensektől is függ, hogy milyen módszerekre van lehetőség, meg kapacitás.

Kepics Zsanett: Milyen a korosztálya a pácienseknek? Serdülők, gyerekek vannak?

Terenyi Zoltán: Nincsenek, ez az egész felnőtt fókuszú. Jönnek jó páran, akik gyerekvonalon képződtek, és nekik különösen többletet jelent az, hogy itt felnőttekkel tudnak dolgozni.

Kepics Zsanett: A képzésben hogy vannak jelen azok, akik klinikai gyerek- és serdülőszakképzésben vettek részt? Lehet-e vinni gyerek- vagy serdülőesetet a szupervíziókba, vagy ott is inkább a felnőtt az elvárás?

Tóth Erika: Igen, felnőtt eseteket várunk. Azt látjuk, hogy bizonyos módszerekben van külön gyermek és van külön a felnőttekkel való foglalkozásra feljogosító tanúsítvány, illetve, hogy a klinikai szakpszichológiai képzésben eleve van gyermek és felnőtt vonal, de mivel jogszabály szintjén nincsen meghatározva, hogy csak a felnőtt irányból jöhetnek a pszichoterapeuta képzésbe, így bizony lehet ez nehézség is, de nyereség is, ahogyan Zoli mondta, és mi azt látjuk, hogy előbb-utóbb nyereség lesz az, hogy felnőttekkel dolgoznak itt az ambulancián a tanítványaink, akik a gyermekvonalról kerültek be.

Kepics Zsanett: Hogy látjátok, a hallgatók számára mennyire megterhelő a képzés?

Terenyi Zoltán: Megterhelő, persze, mint egy képzés. Szerintem messze megéri a befektetés, mert az ambulancia nagyon sok kreatív energiát felszabadít, tehát ez teljesen egyértelműen megéri az embereknek. Be tudják illeszteni a legtöbben a hétköznapi munkájukba. Nem egy formalitás az egész, hanem

benne van az állandó keresés, hogy hogyan lehet fejleszteni. Szerintem jó hozadéka van akkor is, ha terhelést jelent.

Eörsi Dániel: Az elvárás, hogy egyszerre csinálja valaki a képzést, meg a 21 hónapos gyakorlatot, vagy el lehet tolni időben?

Tóth Erika: El lehet tolni időben, abból a szempontból praktikus talán, hogy az esetek nagyon adják magukat, hiszen azok ott lesznek akkor. Van ennek egy időkorlátja, ami előírás, hogy a képzés kezdetétől fogva mikor kell legkésőbb bejelentkezni, szakvizsgázni valakinek, tehát praktikusan befejezni a képzés valamennyi elemét, de ezen belül nyilván lehetnek olyan élethelyzetek, ami miatt tolódik. Akár gyermekvállalás, volt, aki egy tudományos munka miatt kellett, hogy egy kicsit csúsztasson. Sok minden adódhat, ami miatt csúszik ez a gyakorlati fázis, vagy éppen egy picit eltolódik az elmélethez képest.

Eörsi Dániel: És hogy látjátok, hogy a jelöltjeitek milyen arányban jutnak el szakvizsgáig, vagy mennyire torpannak meg előtte?

Terenyi Zoltán: Az első végzett évfolyam most szeptemberben zárta a képzését. Közülük 6-an vagy 7-en jelentkeztek szakvizsgára a 12-ből, a többiek tavasszal tervezik. Az egész tutorálás is erre fókuszál, hogy haladjon előre, ha elakadás van, akkor lehessen kezelni, reflektálni, segítséget kapjon.

Eörsi Dániel: Személy szerint a szakvizsgabizottságban is érintettek vagytok. Milyen nektek szakvizsgáztatni azokat, akit éveken át kísértetek?

Terenyi Zoltán: Én gyakorlati vizsgán voltam eddig. Nekem szuper élmény volt személyesen, tehát látni azt, hogy mennyit fejlődtek az emberek. Azért a tanárokon kívül más vizsgáztató is van, tehát az összeféréseket tudatosan kezeljük. Az a terv, hogy akik szakvizsgára jelentkeztek, levizsgáznak, őket, ha van ilyen illeszkedési lehetőség, akkor a képzésbe is visszahívni mint oktatókat. Alapvetése a FÉSZEK-nek megtartani az embereket, hogy a szegedi régió gazdagodjon, szakemberekben minél több embert megtartson.

Szili Katalin: Ebben egy elég tudatos közösség-építési szándék van, onnantól kezdve, hogy milyen sok reflexió van a képzésben, hogy a peer-szupervízióban megismerik egymás munkásságát, hogy minden módszerről szó van, ezért aztán adekvátan hozzá is tudnak szólni egymás eltérő módszerű eseteihez is. Szerintem az, hogy a szakvizsgáig eljutnak, abban az adott évfolyamnak is van jelentősége, mert húzzák egymást és motiválják, biztatják egymást ebben.

Tóth Erika: A gyakorlati vizsgán pontosan az összeférhetetlenség elkerülése végett kezdettől fogva felkérjük az adott módszer egyesületeit, hogy a tanítványoktól független külső véleményezőként olvassák el a dolgozatokat. A módszerfüggetlenségünket megerősítendő, illetve az akkreditált pszichoterápiás egyesületekkel való kapcsolatunkat erősítendő, mi úgy éreztük, hogy ez így korrekt. Tehát a gyakorlati szakvizsgánál ez az, ami az elfogultságunkat elfogulatlansággá, illetve pártatlansággá tudja szépen szelídíteni.

Kepics Zsanett: Milyen kompetenciákkal kerülnek ki töletek a hallgatók?

Terenyi Zoltán: Biztos egy kompetencia azok számára, akik részt vesznek a képzésben és esetleg még az osztályos rendszerben is, hogy közelítenek a rendszerszemléletű alapműködéshez, tehát készségszinten tudják saját magukat meg a saját munkájukat elhelyezni egy kontextusban. Mert ugye nagyon transzparens a rendszer építkezése, a változtatások is eléggé nyíltan kommunikáltak, aktívan részt vesznek a hallgatók ennek az alakításában, a visszajelzésekben. A másik, ami remélem, hogy így van, hogy képesek meghaladni azt a szemléletet, hogy egy módszerre szűküljön le a pszichoterápiás tevékenység. Az életszerűség nem ez, hanem az, hogy sokféle esettel, sokféle problémával és sokféle megközelítéssel boldogulnak csak az életben. Erre szerintem fölkészíti a képzés az embereket.

Szili Katalin: Igen, például bátrabban mondják szerintem ezt a jelentkező klienseknek, ismerve más módszereket, hogy lehet, hogy ez a módszer jobb lenne Önnek, és nem feltétlenül kezdenek bele egy módszerükkel kevésbé hatékonyan kezelhető terápiába. Szerintem egy fontos kompetenciahatár is lehet.

Eörsi Dániel: Van még kompetenciaelem, amit mondanátok?

Terenyi Zoltán: Teamben való dolgozás. Ez nem mindenkinek adott a saját helyén, de itt megtapasztalják azt, hogy szakemberek hogyan kooperálnak egymással.

Tóth Erika: Kvázi egy évfolyam, egy team. Ők így szokták jellemezni magukat.

Szili Katalin: A team-munkának nagyon fontos része a reflektív működésmód, ami, én úgy látom mindig, hogy nagyon hatékonyan működik a hallgatók között. És ennek része az is egyébként, hogy más módszerek képviselői ülnek ott a körben. Sok idő van a reflexiókra és a megbeszélésre.

Eörsi Dániel: A hallgatóknak mennyire van lehetőségük visszajelezni a képzésre vonatkozóan?

Szili Katalin: Folyamatosan van, akár elég kritikus is vagy támogatóan. A nap végén mindig fel-

teszik a vezetők a kérdést: milyen volt ez a képzési blokk nektek?

Tóth Erika: Emellett a félévente kiküldött kutatási kérdőív is tartalmaz erre vonatkozó kérdéseket is. A gyakorlatokon a team munka is lehetővé teszi, hogy ott megjelenjenek ezek a visszajelzések, és ezáltal formálódjon akár a gyakorlat és az ambulancia struktúrája. A képzésünkben is tettünk már olyan változtatásokat, ami a hallgatók visszajelzései alapján indokolt volt, sokkal inkább életszerűvé tette azt a blokkot.

Kepics Zsanett: Tudsz erre mondani egy példát?

Tóth Erika: Például a témák egy része a kezdetekhez képest változott. Van olyan téma, amit be kellett, hogy tegyünk, és van, ami azért kevésbé hangsúlyos. Aztán a visszajelzések hatására a szupervíziót mi előre tettük, és utána került a gyakorlat, merthogy az illeszkedett jobban a szombati struktúrába, és mindenki azt mondta, hogy ez így sokkal-sokkal jobb, mert több segítséget ad ahhoz, hogy a gyakorlatba már bele tudjuk illeszteni a szupervíziós tapasztalatot.

Terenyi Zoltán: Két feedback struktúra még van: évente egy-két alkalommal szoktunk kérdőíves feedbacket kérni, ha valami olyan csomópont van, ami ezt indokolja, illetve online fórumot is szoktunk tartani félévente egyszer. Az előző félévben például annak kapcsán volt ez a fórum, hogy kinek milyen munkahelyet, hogyan lehet elfogadtatni akkreditációként.

Eörsi Dániel: Össze tudjátok foglalni, hogy mi ennek a képzésnek az erőssége meg esetleg a hiányossága, amin változtatni kéne?

Szili Katalin: Egyértelmű előnye a reflektivitás és a módszertani sokszínűség.

Terenyi Zoltán: Én még előnynek gondolom azt, hogy nem szimplán szakembereket képez, hanem autonóm szakembereket. Elég gyakori, hogy aktuálisan zajló szakmapolitikai vagy társadalmi kérdések is reflektálva vannak a képzésen belül, ez tudatos vállalás. A hiányosság szerintem elég egyértelmű: az egyetemhez való beágyazottság még sok fejlesztést igényel, tehát hogy jobban megtalálja a helyét a képzés akár az egyetemi bürokráciában, akár általában a pszichoterápia elfogadottsága terén.

Szili Katalin: A közösségépítés is pozitív hívószó nekem.

Tóth Erika: Amit még ad, hogy az elszigeteltség megszűnik, és elérhetővé vált ebben a régióban is a képzés. Az esélyegyenlőség növelése nagy érték. Ami szintén nagyon nagy érték, az az, amit ez a sok szakember képvisel együtt. És ebbe az oktatókat és a képzésünkbe járókat így együtt értem.

Eörsi Dániel: Úgy tudjuk, hogy 30 ezer forintot fizetnek havonta a jelöltjeitek. Ezt így arányosnak tartjátok-e, vagy soknak, vagy kevésnek, és hogy a képzés oldaláról ez fedezi-e a költségeket, az oktatóknak az óradíját így ki tudjátok-e gazdálkodni?

Tóth Erika: Valóban 30 ezer forint, úgy, ahogy a pécsi képzőhelyen is, illetve Debrecenben is. Mi úgy gondoltuk, hogy mivel módszerfüggetlen a képzésünk, ezért mindenki eldönti, hogy hova jár képzésbe és annak a képzési díját renndezi.

Terenyi Zoltán: Egy tudatos döntés volt a kezdetől, hogy a tanórákat két oktató tartja. Ez nyilván csökkenti az oktatók díját. Viszont az látszik, hogy messze megéri ez a befektetés, mert annyira biztonságossá tud lenni a képzés. Nyilván jó lenne, hogyha az állam sokkal nagyobb mértékben dotálná a képzést, és akkor sokkal többet lehetne a díjakra fordítani, de hát ez a helyzet. Ugye ez az ideológiánk volt kezdettől, hogy minél gazdagabb legyen a képzés, sokat adjon a tanároknak is, meg a diákoknak is, és ezáltal az meg tudja érnei.

Eörsi Dániel: A Semmelweis Egyetemen most egy kicsit más struktúrában történik a képzés és a képzési díjaknak a fizetése. Felmerült-e, hogy Szegeden is ehhez hasonló változások elindulnak? Tudtok-e erről bármit, vagy ez nem rajtatok múlik?

Tóth Erika: Volt egyeztetés a négy egyetem grémiumai között arról, hogy vállaljuk-e, hogy átalakítsuk a szegedi képzési struktúrát, de az lett a megbeszélés eredménye, hogy a vidéki egyetemek nem támogatták ezt az átalakítást, mert azzal az alapértékeink csorbultak volna. Tehát mi nem szavaztunk, nem vállaltuk azt, hogy átalakítjuk ezt a képzési struktúrát.

Kepics Zsanett: Várható-e, hogy szeptembertől emelkedni fog a képzési díj vagy erről tudtok-e már valamit?

Tóth Erika: Erről nem tudunk. Mi addig nem fogunk emelni, amíg erre nem kérnek fel, hogy gondoljuk át, ha át kell gondoljuk, akkor is meg fogjuk beszélni, hogy ha kihozható a képzés, akkor mi nem szeretnénk változtatni ezen az összegben. Ez így is elég sok költséggel jár, én azt gondolom, járulékosan.

Terenyi Zoltán: Amit Erika mondott, ezt az egyetem elfogadta, tehát a Szak- és Továbbképző Központ is, illetve a Kari Tanács megszavazta, jogerőre

emelte az egyetemen belül. Reméljük, hogy nem fognak változtatni rajta.

Eörsi Dániel: Említettétek, hogy van felvételi. Milyen szempontok alapján választotok a jelöltek közül?

Terenyi Zoltán: Felvételi volt mindig is, de a változások kapcsán a mostani tanévben jelentős túljelentkezés volt. Néhány paramétert tudunk értékek szerint meghatározni. Például az, hogy akinek szegedi kötődése van, őt inkább vegyük föl, ahhoz képest, aki nagyon messziről jön. Ezen felül sorsolással dönt el a sorrend.

Kepics Zsanett: Hányan vannak egy évfolyamon?

Terenyi Zoltán: Most a klinikai II-es évfolyamon 17-en, a klinikai I-esen 19-en, a propedeutikán pedig 8-an.

Kepics Zsanett: Hangsúlyoztátok, hogy a hallgatók között, illetve köztetek és a hallgatók között nagyon erős a reflektivitás. Az oktatói teamben van-e ennek tere, hogy visszajeleztek egymásnak?

Tóth Erika: Igen, rendszeresen vannak egyrészt a képzési blokkokhoz kötötten stábüléseink – ez az aktuális, akkor oktató csapatra vonatkozik, és havonta van nekünk stábülésünk. Általában két órát mondunk, de azért sokszor túlnyúlunk ezen az időszakon, és abban az időben beszélünk minden egyes aktuális, nagyon fontos dologról, és van tere és helye minden reflexiónak. Volt olyan időszak, amikor ezt sűrítettük is, mert akkor az indokolt volt.

Kepics Zsanett: Van-e még valami, amit mi nem kérdeztünk, de fontos lenne szerintetek?

Tóth Erika: Remélem, hogy átjött a mi lelkesedésünk, hogy így mosolyogva beszélünk arról, amit csinálunk. Igen, vannak bürokratikus nehézségek, de mindezek ellenére fantasztikus érzés a FÉSZEK-ben lenni. Ez nem régóta van, Terenyi Zoli volt, aki elhíntette az egész pszichoterápiás létnek a magját Szegeden, a Klinikán belül. És aztán csatlakoztam én, majd most Kata, így most már hárman visszük ezt a felelősséget, édes terhet néha. Ez szerintem nagyon nagy dolog, megnyerünk egy budapesti kollégát. És hogy ő be is száll teljes erőbedobással, ez például szerintem magáért beszél, hogy milyen a FÉSZEK-ézés.

Eörsi Dániel: Még egyszer nagyon köszönjük!

Eörsi Dániel, Kepics Zsanett